Mizah

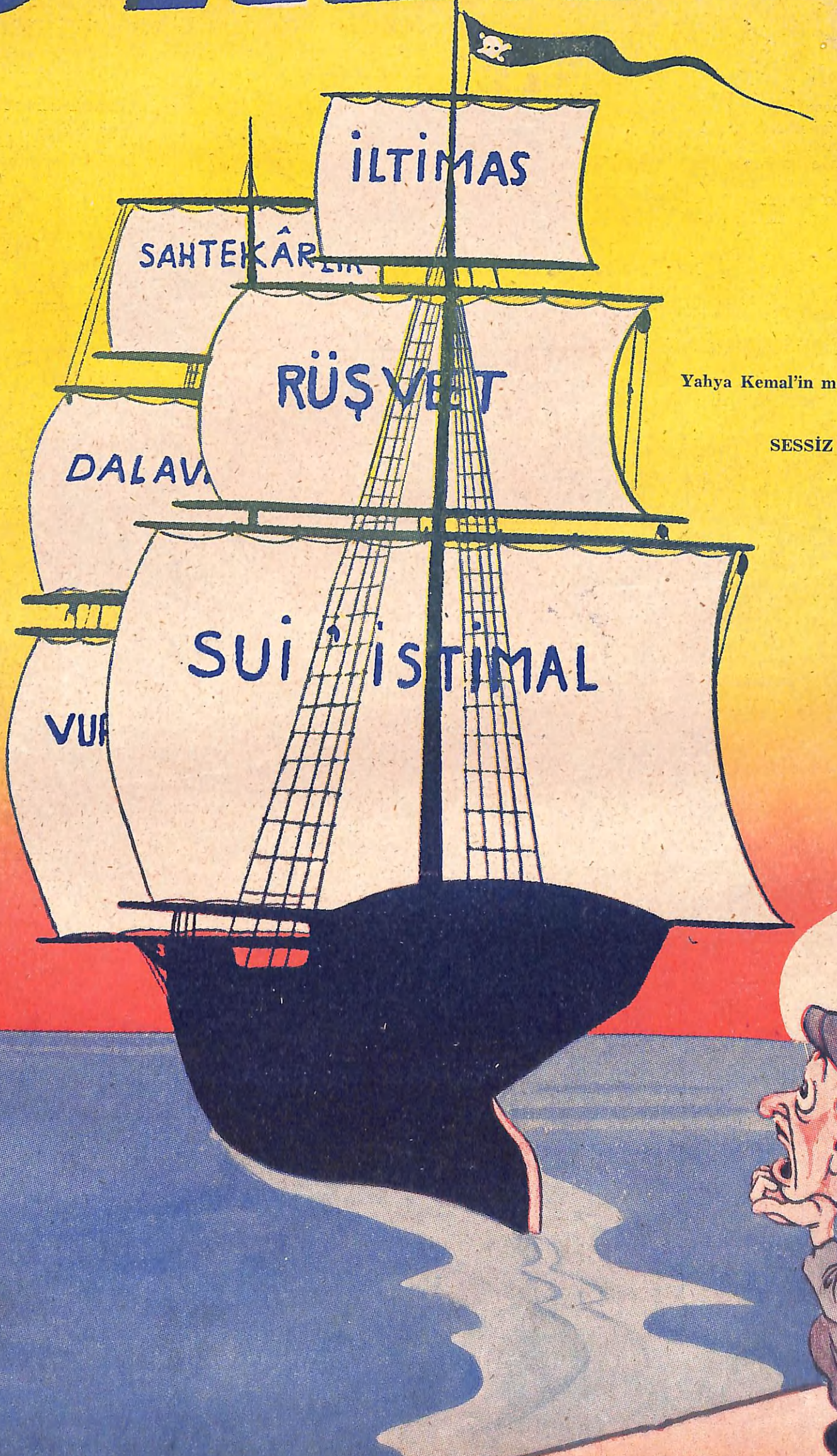

Yahya Kemal'in meşhur şiiri gibi:

SESSİZ GEMİ!

Hovarda

Mişon, sevgilisi Rebekayı almış, sinemaya götürmüştü. Gişenin önünde fiatları uzun uzun gözden geçirdikten sonra, sevgilisine sordu:

— Nerede otursak ki, Rebeka?

Rebeka, müktesit görünmenin Mişonun hoşuna gideceğini düşündü:

— Birinci mevki iyidir, dedi.

Mişon tekrar listeye bir göz attı ve:

— Yel sen beni dinle, Rebeka, dedi. Oldu olacak, bir hovardalık edelim de 85 er kuruşu kıyıp lüks balkona çıkalım: Kimse yoktur, baş başa kalırız...

Temizlik

Başına gelen felâketi anlatıyordu.

— Karım dün akşam eve geldiği zaman yüzü sapsarıydı. Rengi uçmuş, dudakları solmuştu...

Arkadaşı sabredemedi:

— Yok canım! diye haykırdı. Demek yağmurun altında şemsiyesiz gezmiş ha?

Yalancılar

Genç bir kız arkadaşına:

— Senden bahsederken dedi. «Boynundaki inci kolyeyi beraber aldık, bilirim: On liralık bir şey» diyordu.

Öteki kız bağırdı:

— Yalancı!

— Evet, ben de «yalancıdır» dedim.

FIKRALAR

Saymış

Hanım, hizmetçisini paylıyordu:

— Neredesin, kız Fatma! Bağıra bağıra bihal oldum...

Fatma kız boynunu büktü:

— Mutbaktaydım, hanımefendi... duymadım. Ancak, üçüncü defa bağrışınızı işittim.

Tıpkı

Ressam Leopold Levi'ye bir ahbabı uğradı:

— Yahu, dedi. Geçenlerde sana bir tanıdığımı göndermiştim. Hani karısının resmini yaptıracaktı.

Leopold Levi:

— Ha, hatırladım, dedi. resmi yaptım.

Ahbap:

— Öyle mi? dedi. Bari karısına benzedi mi?

Leopold Levi hiç bozmadı:

— Ne söylüyorsun, dedi. Adamın, resmi görür görmez dili tutuldu!

Alâmet

Saç bahsi açılmıştı. Biri, enselerine kadar saç uzatan erkekleri ayıplıyordu. Bu Holivut modasının taraftarlarından biri:

— Evet, amma, birader, dedi, bilmez misin? Ressamlar, filozoflar, şairler saçlarını hep uzatırlar. Uzun saç erkekte zekâya alâmettir.

Öteki cevap verdi:

— Yalnız, yakasında bulunmamak şartiyle. O zaman, bilâkis, aptallığına alâmettir.

Maa aile

Çocuk, ağlıya ağlıya annesine koştu:

— Anne! Babam bana «dana!» dedi.

Annesi, yavrusunu okşıyarak:

— Zararı yok, oğlum, dedi. O senin büyüğündür...

Ehveni şer

Yeni evlenmişti ve hayatından memnun görünüyordu. Bekârlık arkadaşları merak ettiler, sordular:

— Nasıl, evliliğin bekârlığa üstün tarafları var mı?

Burhan Belge söze karıştı:

— Tabii var, dedi. Olmaz olur mu? Meselâ, eskiden sokağa çıksa canı sıkılırdı, evde otursa yine canı sıkılırdı. Şimdi ise yalnız evde canı sıkılıyor...

İlk sahibi

Avukat ve romancı Esat Mahmut Karakurt, bir arkadaşına yemeğe gitmişti.

Sofrada, karı, koca bir münakaşaya tutuştular. Hanım:

— Illâ, yeni bir kürk isterim, diyordu. Arkamdaki eskidi artık.

Bey de itiraz ediyordu:

— Yahu, sırtındaki kürkü, daha geçen sene aldık. Bir sene içinde nasıl eskir?

Esat Mahmut Karakurt ikisinin arasını bulmak istedi, arkadaşına:

— Haksızsın, dedi. Bakalım refikan hanımefendiden evvel o kürkü, asıl sahibi olan tilki kaç sene giymişti!

Geceden geceye

Radyo Temsil kolu şefi Kemal Tözem, bir arkadaşının, Keçiörendeki çiftliğine gitmişti. Avluda bir sürü ispenç tavuğu dolaşıyor, aralarında da âdî cinsten bir horoz geziniyordu.

Kemal Tözem, ev sahibine döndü:

— Yahu, dedi. Yazık değil mi! Bu kadar güzel, cins tavukları böyle bayağı horozla gezdiriyorsun! Yumurtalarından iyi yavru alamazsın...

O zaman, ev sahibinin karısı atıldı:

— Merak etmeyin efendim, dedi. Onu düşündüm: Geceleri horozu tavuklardan ayrı yatırıyorum.

Nezaket

Sarhoş, taksinin kapısını açıp içeri girdi ve şoföre:

— Çek bizim eve! diye bağırdı.

Şoför kızmıştı:

— «Çek bizim eve!» ne demek? Ben senin hususî şoförün müyüm?

Sarhoş, ağzını değiştirdi:

— Peki öyleyse: Lûtfen bizim eve, bay şoför!

Sevabına

Müşteri gece, odasına çıkarken, kâtip:

— Sabahleyin hademe sizi uyandırsın mı? diye sordu.

— Hayır, teşekkür ederim. Ben sabahları daima saat yedide kendiliğimden uyanırım.

O zaman kâtip:

— O halde, dedi. Lûtfen zili çalıp hademeyi siz uyandırınız!

Karşılıklı

Arkadaşına dert yanıyordu:

— Birader, bugün kahvedeki garsona öyle kızdım ki!

Öteki sordu:

— Ne yaptı?

— Ne yapacak! Çıkarken, sanki «kahve parasını vermediniz!» der gibi baktı.

— Peki, sen ne yaptın?

O, lâkayt cevap verdi:

— Ben de ona sanki parayı vermişim gibi baktım!

Sayı: 74 — Cilt: 3 Fiatı 25 Kuruş 5 Aralık 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu : 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

BAŞ KÖŞEDEN

Dayanmak lâzım

Bir yaz ramazanı. Malûm a, eski devirlerde alenen oruç yemek yasak, cezası var.

Bir bektaşi babası, güneşin altında hayli bir yol yürümüş. Bir taraftan yorgunluk, öteki taraftan susuzluk canına tak dedirtmiş. Bir sebilin önüne gelince, içi su dolu kalaylı tası yakaladığı gibi kafasına dikmiş.

Onun bu halini gören ham sofulardan biri bektaşi babasının koluna yapışmış:

— Bire zındık! demiş. Bu yaptığın ne?

Bektaşi, nemli bıyıklarını elinin tersiyle silmiş:

— Erenler, demiş. Mübarek ramazan her sene gelir amma, derviş Mehmel bu dünyaya bir defa gelir!

Demokratlar, Halk Partisinin Kurultayında alınan kararlardan pek memnun görünmüyorlar. Şurada, burada yaptıkları konuşmalardan anlaşılan bu. Diyorlar ki:«Memleketin tam bir demokratik idareye kavuşması geciktirilmek gibi bir yola girilirse, karşımıza çıkacak engelleri ve setleri yıkarak Hürriyet Misakını kat'î olarak gerçekleştireceğiz.»

Hani bir adama üst üste kırk gün deli deseler, deli olurmuş. Onlar da bugünkü azimlerinde devam edecek olurlarsa, elbette hepimizin özlediği demokratik idare bir gün bize güler yüzünü gösterir. İş: Azim ve sebattadır.

Malûm a, insan dünyaya bir defa belir!

MİZAHÇI

Bulgaristanla Yugoslavya arasında bir anlaşma yapıldı..

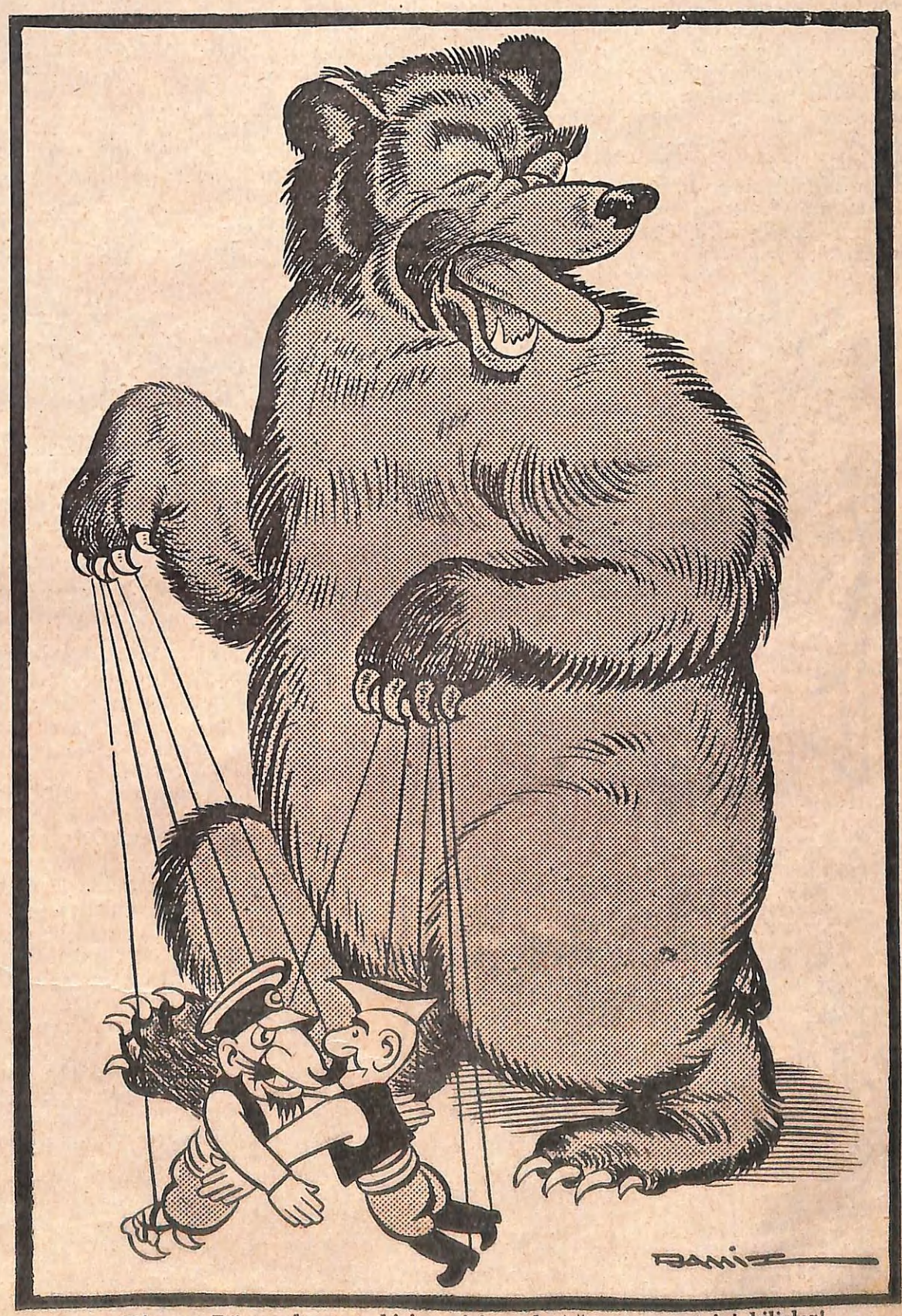

Yeni sevgililer — Düşmanlarımız, bizim niçin anlaştığımızı gayet iyi bilirler!

Değiş dokuş

Yazan: Şevket Ertuğrul

Haberi okur okumaz, şapkamı havaya fırlattım:

— Yaşadık!

Diye bağırdım.

Evet, yaşadık. Artık ne Maliye Bakanının döviz aramasına, ne halkın para, pul sahibi olmasına lüzum kaldı.

Şu, mahvolduğuna dair sütun sütun yazılar okuduğumuz; İngiliz bölgesi, Rus bölgesi, Amerikan bölgesi diye paramparça edilen Almanya yok mu? İşte bu esir memleketin esir insanları kendilerini gam, kasavet deryasına atacaklarına, bir karınca gibi çalışmayı tercih etmişler, sökülmiyen fabrikalarını faaliyete getirmişler, bir nevi mübadele usulü kurmuşlar.

Meselâ, İzmit fabrikasının «öldüm Allah!» diye bağıracak olsanız, koca koca tesisleri, lüks memur binaları, kortları, spor sahaları olmasına rağmen bir türlü yapamadığı, yapamıyacağı kaymak gibi mektup kâğıdına ve zarfına mı ihtiyacımız var? On kilo kırpıntı kâğıt toplayınız, Almanyadaki firmaya veriniz, size yirmi beş adet zarfla ellı adet mektup kâğıdı takdim etsin..

Diş macunu mu istiyorsunuz? Sepetinizden toplıyacağınız dört kilo süprüntü kâğıtla bunu temin edebilirsiniz. Arzu ederseniz, size, krem dahi verebilirler. Ne buyrulur? Sevinmekle, şapkamı havaya atmakta haksızmıy mışım?

Lüks bir mecmua veya zarif bir kitap çıkaracaksınız da iyi kâğıt mı bulamıyorsunuz? Düşünmeğe lüzum yok. İzmit fabrikasından dört ton kâğıt alacak, evinizde çoluk çocuğunuzu seferber edecek, onları liyme liyme doğratacak ve Alman firmasına teslim edeceksiniz. Size mukabilinde, en mükemmelinden bir ton kâğıt verecekler amma, bastıracağınız eseri görenlerin de parmağı ağzında kalacak!

Kimbilir, belki yakın bir istikbalde Almanlar işi biraz daha genişletirler; kâğıdın, kremin, diş macununun yerine başka maddeler de vermeğe başlarlar.

Meselâ, üç tane hurda otobüs yerine, bir tane seksen kişilik yepyenisini vermeğe kalkarlar.

O zaman yaşadık. Hareket ettiği zaman inmeli insanlar gibi her tarafı ayrı ayrı oynıyan şu Belediye otobüslerinden yalnız biz kurtulmakla kalmayız, Doktor Lûtfi Kırdar da şikâyetlerimizden kurtulur.

Meselâ, beş tane eski, kopuk tünel kayışı yerine bir çift yenisini verdikleri gün, yüreklerimize serin sular serpilir:

— Acaba Amerikadan tünel kayışı gelmez de seferler yine inkıtaa mı uğrar?

Diye arpacı kumrusu gibi düşünmeyiz.

Belki, bir gün, tatbik edildiği halde bir türlü muvaffak olamamış iktısadî projeleri de alırlar ve yerine yüzde yüz hayırlı neticeler veren yenisini gönderirler. O zaman, 7 Eylûl kararlarında olduğu gibi:

— Yok ifşa edildiydi, yok edilmediydi..

Diye bir dedikodu gayyasına düşmez, şunun bunun ismini kötüye çıkarmaz, rical harcamaktan kurtuluruz!

Bana, bu mübadele işi, bu kadarla da kalmıyacak gibi geliyor:

Maroken koltuklara yan geldiği halde, hiç bir vazifesi olmıyan, bedavadan para kazanan, rüşvet, suiistimal, dalaverеden başka hiç bir şey düşünmiyen insanların da mübadelesi mümkün gibi görünüyor. Meselâ, böylelerini yakaladık mı? mahkeme yerine mübadele komisyonuna teslim ediyoruz, buna karşılık memleketin, halkın menfaati için uğraşan namuslu, gayyur, efendiden adamlar kazanıyoruz..

Ah yarabbi, acaba böyle günleri görebilecek miyiz?!

— Ağam, Gürültayda (Köylüyü temel yapacağız!) demişler..

— Desene ki gari, ne yapacaklarsa yine üstümüze yapacaklar!

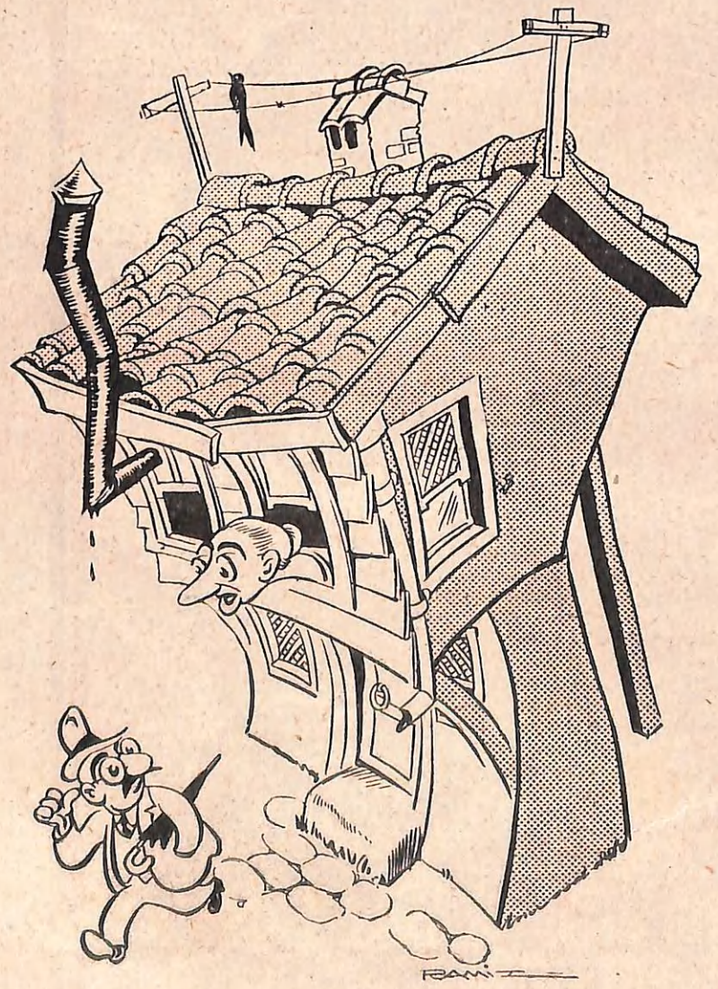

— Ayol, böyle erken erken nereye gidiyorsun?

— (Ev sahipleri Cemiyeti) toplanmış, evi tamir ettiremiyoruz, gideyim de alt kattaki kiracıları çıkarmak için bir akıl öğreneyim!

KASİDE

Durma epsem, yine ey hâme-i sencîde-makal,
Edelim, gel, kalem ehliyle biraz ceng-ü cidâl!

Esneyip durmağa gelmez, hele bak, bir kerre,
Açtı per, uçmağa âmadedir anka-yı hayâl!

Evvelâ başlamak icabediyor (Cahid) den
Ki odur, âlem-i tahrîr'de en yaşlı kıral!

Satılıp gitmiş, o kırk yıllık emektârı (Tanîn)
Bunu lâkin ne ekarip, ne de duymuş tellâl?

Dilinin durduğu yok (Ankara) akşamcısının,
Konuşur burnu, eğer ağzına vursan mandal,

Bizi uslandıracak zann ile (Us) kardeşler,
Beni gördükçe firar etmededirler derhal!

Tîğ-ı hicvimle helâk eyler idim (Fazıl) ı ben,
Olmamış olsa eğer sahib-i evlâd-u iyâl!

Balaban çamlara çalmaktan amansız balta
Kalmamış (Baltacıoğlu) nda ne tâkat, ne mecal!

Duydum (Ethem) Baba tecdid-i külâh eyler imiş,
Ne deyim? akl ile iz'an vere Rabb-i müteâl!

İki şâhane kulak yelken açar, (İbni Safâ)
Her ne dem eylese karşımda benim arz-ı cemal!

Verdiler (Falih) e en sonra (Ulus) tan pasaport
Diyerek: «Haydi a yavrum, yetişir gayri masal!»

O fakat susmadı, hâlâ ediyor tâf-u güzâf,
Ya biber sürmelidir ağzına, yahut hardal!

Hele (Nazım) denilen (Memleket) in başyazarı
Halkı kızdırmada billâhi adîm-ül-emsâl!

Özü yoktur sözünün, şûlesi bitmiş özünün,
Altı şeşhane olur yazdığının, üstü kaval!

Kapanıp bâb-ı (Tanîn) etti muharrirler enîn,
(Şükrü Esmer) acaba nerde okur şimdi maval?

Bir yazar var ki (Cihâd) ismi, (Baban) soyadıdır,
Ona lâkin âlem olmuş gibidir: (Vis Mareşâl)!

Görse kim zâtını dev yâ deve zannetmededir
Çatamam, havfederim, bir de var ammâ Amiral!

Dün işittim ki şaşırmış yolu (Orhan Seyfi)
Bulsun Allahtan o toy genci edenler iğfal!

Yeter ey (Râsıd) ı şair, bu gün artık bu kadar,
Çünkü manzûm-u mutavvel verir insâna melâl!

Râsıd

Filistinin Birleşmiş Milletler tarafından taksimi Arap âlemini kızdırdı..

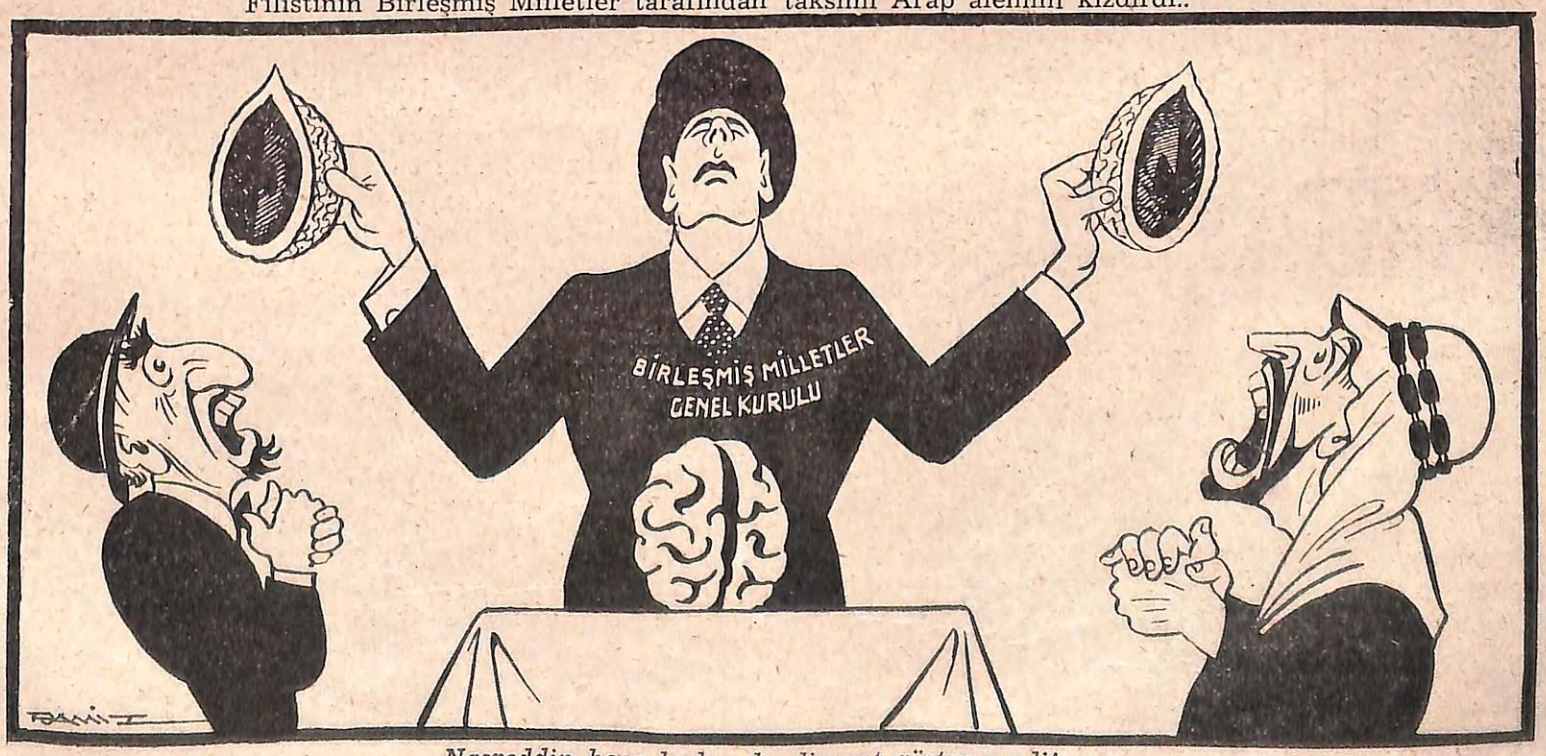

Nasreddin hoca kadar da dirayet gösteremedi!

AÇIK TEŞEKKÜR

İzmirli bir yazarımızın 1/12/1947 günü saat 14,50 de çektiği telgraf ertesi günü saat onda idarehanemize teslim edilmiştir. Telgraf gibi eski bir usul muhabereyi bir hafta bile geçmeden bu kadar kısa bir zamanda teslim etmek külfet ve zahmetinde bulunan P. T. T. İdaresine alenî teşekkürlerimizi sunarız.

Savcının davası

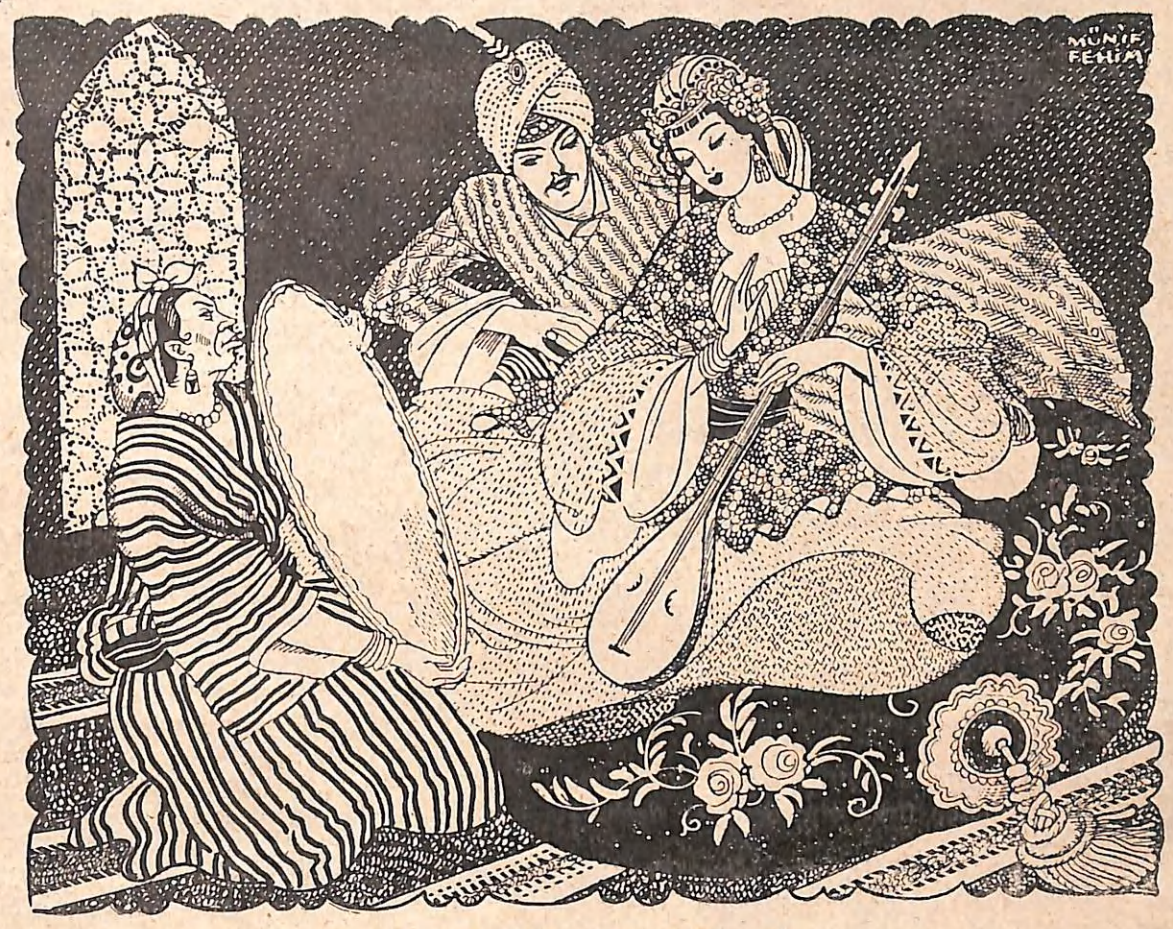

Çal, arş-ı ilâhiyye kadar yükselelim çal
Çal sevdiceğim, çal güzelim çal meleğim çal!

Dekor: Bir kasaba mahkemesi salonu.

Artistler: Hâkim, dazlak kafalı, traşı uzamış, buruşuk suratlı, elli beşlik bir zat... Suratı, sirke gibi ekşi... Sağ yanağında taze bir tırnak yarası... Belli ki, daha bu sabah kılıbıklığına bir liyakat madalyesi almış.

Savcı, bir pırlanta gibi etrafa ışık veren güzel, taze yüzlü bir genç...

Suçlu, kırmızı suratlı bir delikanlı... Utancından ellerini sokacak, gözlerini dikecek yer bulamıyor. Yanında anası.

Dâvacı, her tarafından tazelik, kızlık ve arzu fışkıran on beşinde bir fındık kurdu. Solunda babası.

Dinleyiciler; insanın aslında hayvan olduğuna türlü türlü misaller veren kadınlı erkekli beş on kafa...

Dâva konusu (mevzuu) : İzalei bikr = ...

(Kâtip, tahkikat raporunu kekeliye dursun, biz de şu parantez içinde biraz ukalâlık edelim. Ben, dünyada bu izalei bikr tâbiri kadar komik bir lâf hatırlamıyorum. Koskoca adaleti, bir haya perdesine büründürecek —kapalı celse— kadar azamet izafe edilen bu hâdise, aslında, bir genç kızın vücudunun kafesini aşkın baharına açmasından başka nedir? Bilmem, siz, merak eder misiniz? Havva ana Âdem babaya elmayı zorla yedirdiğine göre, dünyada bâkireliğin mukaddes sırrını meşrû kocasının elleriyle çözen ilk kız acaba kimdi? Tarihin bu ezelî sükûtuna ne mâna vermeli bilmem amma, dünya kuruldu kurulalı, cemiyet ahlâkı ile aşk arasında bu mücadele sürüp gidiyor. Bünyesi sağır (hormonları işlemiyen), aşk duyguları kötürüm olanlar, bâkirelik beratını, başkaları tarafından yırtılmadan, meşrû sahibine teslim ediyorlar. Bir çokları, bunların menfîsi meziyetlerle, bunu aşkın kudretli eline günü geçmiş bir bono gibi iade etmekte tereddüt göstermiyorlar. Bazan bu alışverişe hırsızlık ve haydutluk karışıyor. İşte o zaman, ağır vazifelerinde bunalmış adalet adamlarına bir nevi gün doğuyor.

Kâtibin gevelemesi bittiğine göre, dâvayı dinliyebiliriz.)

Başkan, yüzlerce senedenberi ezberlenmis suallerinden sonra suçluya döner:

— Okunanları dinledin mi? Ne divorsun?

— Bir cahillik oldu, emme ..

— Emmesi de ne?

— Biz barıştık gayri.

Dâvacıya sorar:

— Barıştınız mı? Sen dâvacı değil misin?

Kız dilsiz... Hâkim çıkışır:

— Nazı bırak da cevap ver. Dâvacı mısn bu adamdan?

Kısa bir:

— Hayır!

Kızın babası konuşur:

— Hâkim efendi. Olan oldu. Biz kırdık sardık. Kızı alacak. Bundan dâvacı değilük.

Hâkim, savcıya döner:

— Mütaleanız?

— Onlar barışmış olabilirler. Fakat, biz âmme bakımından dâvamızdan vazgeçmeyiz.

Dinleyicilerde fısıltılar. Bu sırada, oğlanın anası savcıya doğru ilerler.

— Onlar vazgeçti, biz vazgeçtik. İkisini evereceğiz. Sen nidiyon?

— Öyle amma, ben vazgecemem.

Kadın, bön bön etrafa göz gezdirir, oğluna bakar, sonra savcıya dönerek acıyan bir sesle mırıldanır:

— Desene bizim oğlan sana da bir şey etti.

Ortalık karışır, kadını zorla dışarı çıkarırlar ve perde kapanır.

ZEVZEK

— Şu radyoyu kapat, zır zır etmesin..
— Affedersiniz efendim, radyo kapalı, hanımefendi şarkı söylüyor!

Dikkat

Sayın okuyucularından hiç bir mecmuanın görmediği teveccühe mazhar olan (Mizah) çok büyük fedakârlıklara katlanarak sene başından itibaren bu teveccühlere büyük bir sürprizle teşekkür edecektir.

(Mizah) rekabet kabul etmez güzelliği, zenginliği ve kalite üstünlüğü ile daima biricik mecmua olarak sevilecektir.

Yılbaşını bekleyiniz.

HER ZAMAN, ARAMAK BULMAK DEĞİLDİR

Mefkûre küheylânına meydan bulabilsem,
Üstünde koşup gezmeye imkân bulabilsem.

Yetmez bana bilcümle yeşil sâhası şehrin;
Umman gibi bir sâha-i cevlân bulabilsem!

Bir gün ya vilâyet, ya emânet konağında
Vâliyi görüp derdine derman bulabilsem!

Bir koltuğa sığmaz iki karpuz dese herkes,
Ben gayret edip cümlede noksan bulabilsem!

Bir zât iki koltukta neden yan gelemezmiş?
Kim hayret eder bir nice akran bulabilsem?

Üç koltuğa, beş koltuğa sâhip çıkarım ben,
Ammâ dayıdan, amcadan erkân bulabilsem!

Yıksan tutamam doğrusu karpuzla makamı,
Koltukları her veçhile seyyân bulabilsem...

Gönlümdeki binlerce hevesten biri kaldı:
Bir gün gönül iklimine sultan bulabilsem!

Bin bir gecenin mâh-ı dil-agâhına benzer
Bol sürmeli, som sırmalı bir can bulabilsem.

Cânânı da âmâde fedâ etmeye gönlüm,
Tek kadrimi takdir eden insan bulabilsem.

Dünyâyı tutar şöhreti bir çıksa mezâda,
Gönlüm gibi elmâsa bedestan bulabilsem.

Lûtf ehli Süleymanları biz çoktan unuttuk;
Bir tâze traş ustası Selman bulalbilsem!

Ben cânımı cânânıma kurban mı ederdim,
Bayramda beş on akçeye kurban bulabilsem?

Aşkıyle düşüp kırlara seryan mı ederdim,
Süknâmı biraz kabil-i iskân bulabilsem?

Mânend-i Kerem çâk-i girîban mı ederdim,
Takbîle değer rütbede dâman bulabilsem?

Birdir Ozan'ın âkıl-ü mecnûnu cihanda:
Tevzîn ederim doğruca mîzan bulabilsem!

Deli OZAN

Kız — Beni bir daha böyle öpersen hayatımın sonuna kadar senden ayrılmam.
Delikanlı — İhtarına teşekkür ederim, yavrum...

Kısmetinde olanın

Yazan: *Hamdi Varoğlu*

BEYGİRLE KATIR

Zonguldaktan kömür getirilemediği için İstanbulun elektriksiz kalması ihtimali, umacılığını hâlâ muhafaza eden bir tehdit halinde devam edip gidiyor.

Birkaç gün evvel bir lâf çıktı: Bir beygir kuvvetinden fazla tâkatte motör kullanılan yerlere ceryan verilmiyecekmiş denildi.

Mesele beygirin sayısında değil. Zonguldakta durup duran kömürü, yetişemediği ciğeri uzaktan seyreden kedi gibi temaşaya mecbur oluşumuzun acayipliğinde.

Bakkala, unun var, şekerin var, yağın var, niçin helva yapıp yemiyorsun sualini soran müşteri rehmet istedi.

Kömürümüz var, denizimiz var, vapurumuz var, amelemiz var. Amma, karanlıkta kalacağız, fabrikalarımız işlemiyecek diye korkuyoruz.

Var. Bütün bunlar var. Amma, ne yazık ki «herşeyi ben bilirim» diyen hiç bir şey bilmez mes'ul âmir ve memurlarımız da var.

Bir beygirden fazla tâkatte motör işletenlerin ceryanını sahiden kesecek olsalar, ben de meselâ bu nafakası kesilenlerden biri olsam, motörün kaç beygir? diye sorana:

— Sen şimdi benim beygirimi bırak da, kendine lâzım olan katır sayısını söyle derim. Kırk katır mı istersin, kırk satır mı?

DERNEKTE DEMİŞLER Kİ:

Ev sahipleri derneği diye bir dernek varmış. Ayıp değil ya, bilmiyordum.

Bu dernek bir toplantı yapmış. Konuşulan sözler arasında birkaç satır beni epey düşündürdü. Bir hatip şunları söylemiş: «On binlerce boş sayfiye evleri, kapatılmış apartıman daireleri, yüzlerce garsoniyer dururken, mesken buhranı var denilemez.»

Hatibin müsaadesiyle, ben bu lâftan bir şey anlamadım. Sahiplerinin on binlerce lira hava parası istediği on binlerce sayfiyeye, kirası fazla fazla verilmiş, kiracının keyfini bekliyen kapalı apartımana, mal sahibinin her isteğine evvallah denilip kira ile tutulmuş yüzlerce garsoniyere, benim bildiğim, var denmez, yok denir. Sayın hatibin ufak bir lisan sürçmesi mânayı tornistan etmiş.

Ev sahipleri derneğinde, kiracılara epey atıp tutmuşlar. Bakarsanız hep malsahipleri haklı. Amma, kanunun verdiği bin bir türlü tahliye hakkından bahis bile yok.

* * *

Aleyhinde açılan tahliye dâvası yüzünden aylardanberi rahatı kaçan birisi, acı acı şikâyet ediyordu:

— Şeytan, git bir çukur kaz, diri diri kendini göm diyor.

Öteki:

— Ayol, dedi, sen bilmez misin «altı da bir, üstü de birdir yerin» tahliye dâvası orada da var. Dünyada hava parası, âhirette toprak parası. Çukurunun bedelini verip satın almadın mıydı, beş sene sonra, füzulî işgal maddesini tatbik ederler. Üstüne başka kiracı da gelir, kapı dışarı edilirsin.

ŞU CARİP DÜNYA

«Atom bombasının babası» diye isimlendirilen Amerikalı âlim Leo Szilard, Staline bir açık mektup yazmış. Amerikalılarla Rusların sulh içinde yaşıyabilmelerini temin etmek için, Sovyet diktatörlüğünün Amerikalılara hitaben tekliflerde bulunmasını, ve kaç defa bu vâdide konuşursa, Başkan Trumann'ın da o kadar defa Ruslara hitap etmesini istiyor.

Sözüm ona harp biteli şu kadar sene oluyor. O tarihten beri toplanan konferansların haddi hesabı yok.

peynir yüklü barış gemisini lâfla yürütmeğe çalışıyoruz. Hele Atom bombası babasının teklifi, dünyanın geçirdiği taş devrinden, tunç devrinden, demir devrinden filân sonra, kuru sıkı lâf devrine girdiğini açıkça ispat ediyor.

Ah, Leo Szilard ah! Dünyanın bugünkü şu acıklı hâli, hep o senin Atom olacak velediznanın mârifeti ve hükmü zaten!

Yirminci asrın zemzem kuyusunu kirleten de sen oldun. Etrafa nasihat vereceğin yerde dilini tut da bari adın unutulsun. Gelecek nesillerin hakkında vereceği hükmü şimdiden bilmene imkân olsa, eminim ki «Atom babası olacağıma, keşki trabzan babası olaydım» dersin!

Bu sayıdan itibaren size, Anadoluda yetişmiş, Hüseyin Mumcu isminde genç bir karikatüristi takdim ediyoruz.

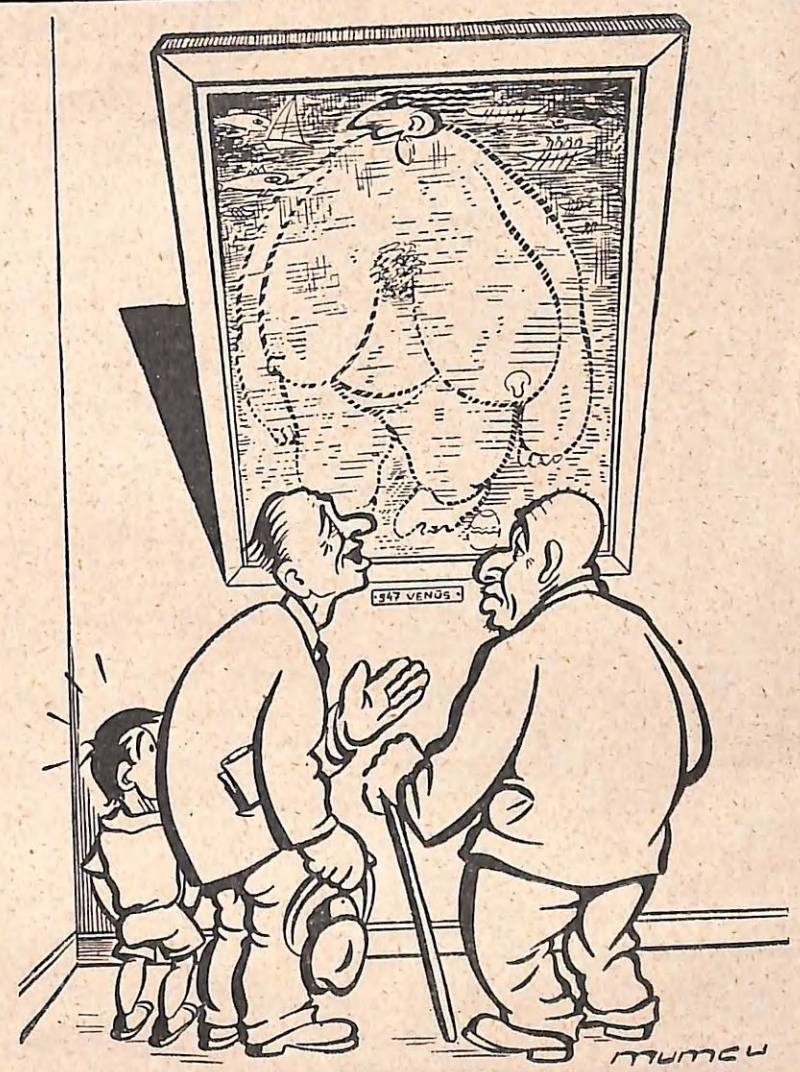

— Dev'in yedi başlı olduğunu söylerlerdi. Bu âhir zaman devi olsa gerek..

— Hayır, modern resimmiş!

— Nasıl, iş buldun mu?

— Buldum, bostanlarda korkuluk yapıyorum!

Çömezin Röportajları:

74

Evsahipleri Cemiyeti hakkında

Çizen : RAMİZ

Çömez — Kiracı ev sahibi dâvası neden bitmiyor?

Hâkim — Çünkü benim oğlum bina okur, döner döner yine onu okur!

Çömez — Hangi taraftansınız?

Dellâl — Şimdilik kiracılar tarafındanız, yakında apartımanlarımız olunca ev sahipleri tarafından olacağız!

Çömez — Ev sahipleri kiracılardan haklarını alacaklarmış..

Avukat — Onlar hava alırlar!

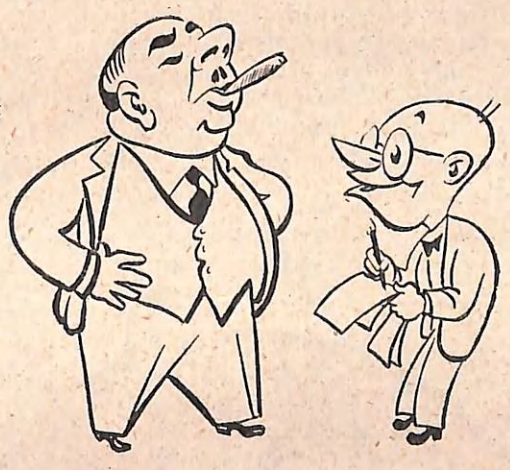

Çömez — Kiracıları neden sevmiyorsunuz?

Ev sahibi — Bilâkis çok sevdiğimizden eskileri çıkarıp yenileri alıyoruz!

Çömez — Ev sahipleri cemiyet yapmışlar, siz neden yapmıyorsunuz?

Kiracı — Cemiyet için kiralık bina bulamıyoruz ki!

Çömez — Kiracılarla ev sahiplerinin nelerini tasdik edersiniz?

Noter — Evvelâ muvazaalarını sonra münazaalarını!

Çömez — Ev sahipleri cemiyet yapmışlar..

Kapıcı — Yoh, inanma.. Bizim haberimiz olmadan birşey yapamazlar!

Çömez — Siz de kiracılarla ev sahiplerini dinliyor musunuz?

Komşu — Hayır, biz yalnız hırgürlerini dinliyoruz!

Hikâye

Çocuksuz ev...

Yazan: ÇALÇENE

Bedriye hanım, kocası yağ tüccarı Muttalip beyin karşısına geçmiş, onu ikna etmeğe uğraşıyordu:

— Bak Muttalip, yaşım ilerledi artık. Yeniden hizmetçi alıp yetiştirmeğe hem mecalim yok, hem zaten matluba muvafık hizmetçi bulacağımız da şüpheli. Bir kere hepsinin burnu Kaf dağında. «Su getir!» diye biraz dikçe lâf edecek olsan, kapıyı vurdukları gibi çekip gidiyorlar. Bu Şaziyenin bizde altı senelik emeği var. Başına bir iştir gelmiş. Gençlik bu. Olur.

Muttalip bey, düşünceliydi: O da Şaziyeyi pek feda etmek istemiyordu. Hem de, bu vaziyetten sonra. Zaten, altı sene içinde gözle görülür bir şekilde gelişmesi, çocuklıktan genç kızlığa geçişi, kalçalarının her gün biraz daha büyümesi ve yürürken âhenkli kıvranışları ağzının sularını akıtmıyor değildi.

Söylediğine göre Şaziye, bir şoför tarafından kandırılmış, onun izdivaç vâdine kanmış, kızılığı elden gitmiş, şimdi de gebe kalmıştı. Bedriye hanıma herşeyi anlattıktan sonra:

— Artık, ben burada, sizin yanınızda çalışamam, demişti. Bütün ahbaplarınızı tanıyorum. Böyle namusumun elimden gittiğini bilmeleri, hele bir çocuk doğurduğumu görmeleri beni deli divane eder. İyisi mi, yabancı bir muhite gider, orada kocamdan ayrıldığımı söyler, talihime boyun eğerim.

Muttalip beyle karısı Bedriye hanım, uzun uzun düşündüler ve şu karara vardılar:

Bir ay kadar sonra Şaziyeyi Ayvalıktaki çiftliklerine gönderecekler. O, orada çocuğunu dünyaya getirecek, bundan İstanbulda kimsenin haberi otmıyacak, Şaziye geldikten bir müddet sonra da çocuğu aldıracaklar ve kendilerine evlâtlık olarak tesçil ettirecekler.

Bedriye hanım:

— Zaten, çocuğumuz da olmadı, diyordu. Yavrucağın ne günahı var? Sevaba girmiş oluruz. Bu suretle de Şaziye, bize adamakıllı bağlanır!

Muttalip bey Şaziyeyi çağırdı, tatlı bir sesle:

— Beni dinle kızım, dedi. Başına bir iştir gelmiş. Biz seni, böyle bir gününde sokak ortasına atamayız. Hanımla düşündük, taşındık ve şu çareyi bulduk:

Şaziye dinledikçe heyecanlanıyor, yüzünden çok memnun olduğu anlaşılıyordu. Muttalip beyin sözleri bitince, ellerini açtı:

— Allah, her ikinizden de razı olsun! dedi. Yoksa, ölümü bile düşünüyordum.

* * *

Aradan sekiz ay kadar geçmişti. Şaziye, Ayvalığa gitmiş, doğurmuş, çocuğu İstanbula gelmiş, kimse anlamasın diye emzirmediği için çocuğa bir sütnine tutulmuş, evlâtlık muamelesi yapılmıştı. Herşey tıkırındaydı. Hattâ, Muttalip bey de kafasında plânlar kurmağa başlamış:

— Artık sırası geldi, şu Şaziyeyi bir köşede sıkıştırmalı, muradımıza nail olmalıyız!

Diye düşünmeğe başlamıştı.

Bir gün Şaziye, biraz daha yaşlanmış olan Bedriye hanımın karşısına dikildi, gözleri yerde konuşmağa başladı:

— Efendim, bana artık müsaade ediniz. Yanınızda çalışamıyacağım..

Bedriye hanımın gözleri fal taşı gibi açılmıştı:

— Aman kızım! diye haykırdı. Bizim ne kötülüğümüzü gördün? Sana bir evlât muamelesinden başka ne yapıyoruz ki? Kalbini kıracak birşey mi oldu? Çocukluğu bir yana bırak, ben ölürüm de senden ayrılmam!

Şaziye, Nuh diyor peygamber demiyordu. Fakat Bedriye hanımın şiddetli ısrarları karşısında nihayet baklayı ağzından çıkardı: Hani, karşıdaki terzinin genç, yakışıklı bir kalfası vardı ya! İşte o: Günlerce peşinde dolaşmış, ilânı aşk mektupları göndermiş, mâniler düzmüş, ağlamış, sızlamış, onu nikâhla alacağını söylemiş ve... şimdi gebeydi. Kalfa da sırra kadem basmıştı. Bu sebepten...

Bedriye hanımla Muttalip bey, elleri çenelerinde düşünüyorlardı. İş, yine sarpa sarmıştı. Hay Allah! Çare? Muttalip bey, kendi kendine düşünüyordu:

— Vay çapkın kız vay! Biz, yanına yaklaşmak için plânlar kurarken, o, elâlemin kucaklarında fink atıyor; gençliğinin, güzelliğinin tadını başkaları çıkarıyor ha.. Artık bu sefer..

Ağzı sulana sulana, ilk kararın tekrar tatbikine karar verdiler. Çocuğu yine evlâtlık olarak alacaklar, sevapları iki misline çıkacaktı.

* * *

Herşey oldu, bu çocuğa da bir sütnine tutuldu. Yirmi gün sonra Şaziye, Bedriye hanımın karşısına dikildi:

— Hanımefendi, dedi. Bu sefer kararım kat'îdir. Bir saat bile yanınızda duramıyacağım. Bana müsaade...

Bedriye hanımın gözleri fal taşı gibi açıldı, yüreği küt küt vurmağa başladı. Heyecan içinde sordu:

— Aman kızım, yine ne oldu?

O, gayet sakin bir tavırla cevap verdi:

— Olan bir şey yok hanımefendi. Yalnız, çocuklu evde hizmet etmek pek müşkül oluyor. Bu sebeple yanınızda durmama imkân kalmadı. Allahaısmarladık!

Erkek — Senin israfın yüzünden binlerce lira borca girdim...

Kadın — Ayol bunun için surat asacağına borçları asarsın, olur biter!

FIKRALAR

Son çare

Şehir Tiyatrosunda bir facia oynanıyordu:

— Bırak beni gideyim! Bırak! Eve gideceğim! diye bağırıyordu.

Âşık delikanlı ısrar ediyor:

— Bırakmam! diye cevap veriyordu.

Piyesi seyreden Refi Cevat dayanamadı:

— Bırak gitsin! dedi. Bırak ki: piyes bitsin de biz de gidelim!

Ezelî kanun

Türkiye Şeker fabrikaları müessesesi, geçen hafta içinde bir gazeteciler grupunu Alpulluya dâvet etti.

Samimî bir dava içinde geçen bu ziyaretten gazeteciler çok memnun kaldılar. Bir çok şeyler öğrendiler, fabrikadaki intizama, çiftlikleki mükemmelliğe hayran kaldılar.

Fabrikanın dolaşıldığı sıradaydı. Genç bir şef, tatbik edilen iş usulleri hakkında malûmat veriyordu:

— Bizim müessesemizde çalışmak birinci şarttır. Kat'iyen kadın, erkek farkı gözetmeyiz. Bizde kadınlar, erkeklerin parasını alırlar.

Bu sözleri dinliyen şeker fabrikalarının nüktedan, sevimli, bilgili sayın Umum müdürü Suphi Argun gülümsedi:

— Bunda, dedi. Yeni bir taraf yok ki.. Benim gibi herkes de bilir ki; kadınlar, daima erkeklerin parasını alırlar.

Ne çare

Alpullu şeker fabrikasını gezmiş, akşamüzeri, köşkte verilen ziyafete gitmiştik.

Bir tarafımda genç bir memur, öte tarafımda da fabrika müdürü sayın Celâl Kıpçak oturuyordu. Tatlı, neşeli bir akşam geçiyordu. Yeni tanıdığım genç memur, benimle samimî oluvermişti. Hayattan, istikbalden bahsediyorduk. O, bir aralık:

— Ah. dedi. Zengin bir kızla evlenip hayatımın sonuna kadar tasasız bir ömür sürmek isterdim.

Ben, hemen cebap verdim:

— Mükemmel bir fikir, dedim. Ne duruyorsunuz, tatbiki için hemen faaliyete geçiniz. Ne mani var?

Celâl Kıpçak lâfa karıştı:

— Bir tek mani var, dedi. O da: Karısı!

Maharet

Piyesin en heyecanlı aşk sahnesindeydi. Seyircilerden biri, kıza ilânı aşk eden, yalvarıp yakılan, sevgisini anlatan aktörü göstererek yanındakine.

— Ne harikulâde oynuyor! dedi. Kadını sahiden seviyormuş gibi rol yapıyor.

Arkadaşı cevap verdi:

— On beş senedenberi karısını çılgınca sever.

Öteki şaştı:

— Ya? dedi. Demek o kadar kuvvetli bir aktör ha?!

Sır

Persefon şairi Salih Zeki Aktay'a bir arkadaşı soğuk bir selâm verdi, sonra dargın bir tavırla:

— Aşkolsun şana! dedi. Yirmi beş senelik arkadaşım olduğun halde, aleyhimde bulunmaktan zevk duyuyorsun..

Salih Zeki, bir an için şaşırdı:

— Ne münasebet, dedi. Kime aleyhinde bulunmuşum?

Arkadaşı, aynı dargın tavırla:

— Kime olacak, dedi. Raşide. Ona demişsin ki: «Süleyman aptalın biridir.» Doğrusu pek gücendim..

Bu sözleri dinliyen Salih Zeki, hemen arkadaşının ellerine sarıldı:

— Affedersin, dedi. Bunun bir sır olduğunu bilmiyordum!

Sebep

Artist Cahideye, bizim Tombul teyzeyi hatırlatan bir arkadaşı misafir gelmişti. Söz, nezaketten açılmıştı. Arkadaşı:

— Dünyada çok kibar insanlar var, dedi. Meselâ dün İstanbula geçmek için Kadıköyden vapura binmiştim. Alt salona girdim. Bütün yerler tutulmuştu. Şöyle etrafıma göz gezdirirken tam dört erkek birden kalkıp yerlerini bana verdiler.

Cahide gülümsedi:

— Hakları var, dedi. Cüsse meselesi!

İspatı ortada

Şevket Mocan, Beyoğlunda bir arkadaşına rastladı. O:

— Hah! dedi. İyi ki sana tesadüf ettim. Sen zevk sahibisindir, bana bir akıl ver: Nişanlıma bir hediye götürmek istiyorum. Ne alsam acaba?

Şevket Mocan sordu:

— Nişanlını çok mu seviyorsun?

Öteki atıldı:

— Çok, dedi. O da benden hoşlanıyor.

Şevket Mocan gülümsedi:

— O halde mesele yok, azizim, dedi. Madem ki senden doşlanıyor, ne alsan hoşuna gider!

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden :
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Kenan Matbaası — İstanbul

Yeni darbı meseller

Büyük mevki, aptallığa mani değildir.

***

Felsefe, cehaletimizin vüs'atini belleten ilimdir.

***

İyi çapkın, hasmına gevşek durur.

***

Kumara sarıp da heder olmamak için üç şartın bir arada bulunması lâzımdır. Şans, oyunculuk, haydan geleni huya göndermiyecek anormal bir Tabiat.

***

Âşık olmak sarhoş olmağa benzer: Başı tahassüs, ortası zevk, sonu baş ağrısıdır.

***

İnsanın geriliği, emir verme ihtiyacının çokluğu nispetindedir.

***

Zevki selim ile aklı selim bir insanda ayni miktarda bulunur.

***

Büyük burunlular, burunlarını çarmpmağa namzettirler.

***

Göz ağrısı, ilki ile değil şiddetiyle müessir olur.

***

Kendisinden baskın kadınla evlenen erkek, veznedar gibi yaşar.

***

Kuvvetli insan için mes'uliyetli iş, ihtiyaçtır.

***

Banker veya bonkör olmak şıklarından birini tercih edeceksiniz.

***

Kırtasiye itimatsızlıktır.

***

Kadınlar, yalnız itimat edilecek adam aradıklarından, hakikî çapkınlar çapkın geçinmiyenler arasındadır.

***

Muvaffakiyetin düşmanı ikidir: Sıkılganlık, yüzsüzlük.

***

İnsanın meslek veya mansıbını tefevvuk vesilesi saymaması, mesleği dışında bir şahsiyeti bulunmadığını iddia etmesidir.

Âta

TOMBUL TEYZE

Sıska Dayı — Ah benim biricik, sevgili karıcığım..
Tombul Teyze — Seni alçak seni, karıcığım diye, Avrupadan kürk kürk üstüne giyerek gelenlere sarılırsın ha?!

T.T POSTASI

Merzifon: Ahmet Akyürek.

S — Sayın teyzeciğim, bir yıl evvel mülkiyetini aldığınız (Mizah) köşkünün bahçe kapısında oturuyorsunuz. Nüfusunuzun çokluğu bakımından bu köşke bir de (salon) ilâvesi yaptığınızı memnuniyetle gördüm. Sizi daima sıhhatli ve neşeli görmek arzusunda olduğum için, kışın soğuklarını salonda yazın sıcaklarını eski yerinizde geçirmenizi rica etsem kabul buyrulur mu? Selâm ve saygılar..

C — Temiz yürekli dostum, sıhhatimi korumak için gösterdiğiniz alâkaya teşekkür ederim. Biz, salonumuzu misafirlerimizi bahçe kapısına kadar gelip geri dönmemeleri için yaptık. Dostlarımızın rahatı için arka kapıda otursak ne çıkar? Elverir ki onlar misafirperverliğimizden memnun olsunlar.. Kaldı ki yerimizde fazla soğukluk olmadığı için üşümüyoruz da!..